

Рівненський актор Станіслав Лозовський: Я не знаю, скільки у мене шанувальників

Його знають як одного із провідних акторів нашого театру. Невдовзі ж глядачі побачать його у кіно. Молодий актор вже прикрасив собою обкладинку місцевого глянцеу у досить розкутому образі. Хоча сам він не вважає за потрібне говорити про свої суто особисті речі. Так само, як і коментувати чи спростовувати чутки про свою сексуальну орієнтацію. Він переконаний: що б там не говорили — це ненадогво.

— Як ти потрапив у кіно?
— Ну, мене ще не знають у кіно, бо ще ніхто цього не бачив. Ще немає офіційного трейлера, але анонсування про проведення зйомок дійсно вже є. Можна сказати, що потрапив у кіно випадково. Я б сказав, що це лотерейний момент. До нас у театр часто приходять та беруть дані про акторів. Ці дані збирають для акторської бази. У нас вже збирали разів 3-4 і все заглохло, жодних новин. Коли до нас вчоргове приїхали і сказали "давайте внесемо вас у базу" — відповів, що не хочу. Бо не вірю, що щось станеться. Але мама все ж таки вмовила, і я пройшов, прослухався. Це було минулого року. Через п'ять днів мені зателефонували і сказали приїхати на проби у Львів. Приїхав, пройшов проби. Через п'ять днів сказали, що я затверджений на роль. А потім змінився режисер, і мені сказали "вбачте, ви знімаєтесь не будете". Я втратив будь-яку надію. Цього року повертався з відпочинку, де був із дітками. Тільки заїхав у Рівне — мені дзвінок. "Добрий день! Картина "Гетьман". Ви можете поговорити з режисером?" Дітей завіз додому — і відразу у Львів. І так я там і лишився.
— Розкажи про знімальний процес.
— Ми також були під Києвом. Там знімали батальні сцени — те, чого бракує у наших фільмах. Бо бракує на це грошей. Там окремо

ся від цих двох видів мистецтва. Хоча усі вони мають якесь спільне коріння.
— Що для тебе важливіше: визнання від колег чи шанувальників?
— Що важливіше? (Задумується — авт.) Не знаю. Від колег наче не хочеться ніякого визнання. Від колег хочеться визнання, що ти нормальна людина, їхній партнер, із яким комфортно працюється. Ось такого визнання хочеться від колег.
— А як щодо визнання шанувальників?
— Ну, кожному актору цього хочеться, щоб їх слухали і чули. І робиш усе наче не для того, а паралельно із тим... Ти виконуєш свою роботу, і дуже добре, якщо про неї позитивно відгукуються.
— Коли у людини питаєш, хто такий актор, відразу виникає у голові стереотипний образ гуляки, який живе одним днем. Це міф чи реальність?
— Абсолютна правда.
— Тобто ти відносишся до цього стереотипу?
— Якщо людям хочеться так думати, то їм що хочеш роби, а вони і далі так вважатимуть. І що б я зараз не казав. Кожна людина має право на те, що вона собі придумала, має право цим жити. Я не повинен нічого нікому доводити зі сторонніх людей. Їхня справа — придумувати про акторів цікаві легенди. Моя

Станіслав і Наталія Лозовські

— Ні, ні. Це неправда. Не знаю, звідки і для чого люди це придумують. Мені часто казали, чому я не заперечую такі чутки. А яким чином мені це робити? Мені що, до кожного підходити і казати: ви чули таке про мене? Так-от — це неправда.
— У вас театральна династія Лозовських. Твоя мама відома у театрі людина, ти, і тепер твій син Андрійко вже грає у виставах. Ти привів дитину до такого рішення, чи син побачив тата на сцені й сам цього захотів?
— Коли йому неважко — він хоче бути, як тато, на сцені. А коли вже в роботі він втомлюється — не хоче. Не можу сказати, що це з моєї ініціативи він потрапив на сцену. Всі добре знають, що є театральні діти. Людина, яка робить виставу, зокрема Володимир Юліанович (Роздумує). Дитина, дитина, дитина

називають тебе найсексуальнішим актором Рівного. З'явись із частково оголеним торсом на обкладинці місцевого глянцеу — це був піар-хід чи тебе змусили одягнутись саме так?
— Для цього журналу я фотографувався двічі: у діловому костюмі із повністю зашебнutoю під горло сорочкою. Власник журналу подивився і каже: "У нас така аудиторія... давай щось вільніше". От я і прийшов так... причому усі ці речі я позичив, бо у моєму гардеробі такого немає. Позичив у нашого друга-актора Юрія Ширка. Це його шапка та піджак.
— Від питань про одяг повернемося до сцени. Яку роль вважаєш найбільш невдалою для себе?
— Так можна про кожну говорити. Не знаю... Мабуть, Фабіано у "Марії Тюдор". Це проблема другої ролі, другого альбома, бо після "Смертників" це був перший альбом, який

го підходити і казати: ви чули таке про мене? Так-от — це неправда.

— У вас театральна династія Лозовських. Твоя мама відома у театрі людина, ти, і тепер твій син Андрійко вже грає у виставах. Ти привів дитину до такого рішення, чи син побачив тата на сцені й сам цього захотів?

— Коли йому неважко — він хоче бути, як тато, на сцені. А коли вже в роботі він втомлюється — не хоче. Не могу сказати, що це з моєї ініціативи він потрапив на сцену. Всі добре знають, що є театральні діти. Людина, яка робить виставу, зокрема Володимир Юліанович (Володимир Петрів — директор і художній керівник Рівненського облмуздрамтеатру — ред.), який робив "Мою дружину брехуху", він вирішив у кінці вистави вивести діток. Також потрібні були діти для масовки у "Тіні забутих предків", потрібні були для "Та не однаково мені". Де ж їх ще брати, як не в акторів?

— А ваша донечка?

— Вона виходить у двох виставах: "Моя дружина брехуха" і "Тіні забутих предків". Дивлячись на "Тіні", я бачу, що вони там постільки-поскілки. Там коротенький епізодик. Але вони все ж таки прикрашають виставу, адже все ж таки там життя будуване.

— Окрім того, що ти актор, ти ще й режисер. Як давно цим займаєшся?

— Довго я цим не займаюся, за освітою — режисер, хоча здобував диплом, щоб працювати актором і була потрібна вища освіта. Пооставив уже чотири дитячі казки. Наразі нічого не планує, бо втомився від зйомок у фільмі. Тож буду чекати, поки щось із неба не впаде.

— У тебе є ще одне визнання — місцеві ЗМІ

— Для цього журналу я фотографувався двічі: у діловому костюмі із повністю зашебнутою під горло сорочкою. Власник журналу подивився і каже: "У нас така аудиторія... давай щось вільніше". От я і прийшов так... причому усі ці речі я позичив, бо у моєму гардеробі такого немає. Позичив у нашого друга-актора Юрія Ширка. Це його шапка та піджак.

— Від питань про одяг повернемося до сцени. Яку роль вважаєш найбільш невідомою для себе?

— Так можна про кожну говорити. Не знаю... Мабуть, Фабіано у "Марії Тюдор". Це проблема другої ролі, другого альбому, бо після "Суперників" це була друга серйозна робота. Багато там чого мені не вдалося. Як на мене, вона була мною зіграна поверхнево, не цікаво.

— Чому? Бо ти не хотів її грати?

— Ні, я хотів її грати, але давалась вона важко. Я не відчував у ній життя. Часом, коли не думаєш, просто виходиш на сцену і просто граєш. Ти не думаєш, як тобі де стати. А коли постійно думаєш, як же це зараз краще сказати, встати, повернутись... Коли постійно себе контролюєш, не можеш себе відпустити — значить щось не так, і гра тобі не вдається.

— Наразі театральний сезон у нашому місті у розпалі. Що ти порадиш би нашим читачам подивитись у театрі?

— Ті, хто постійно відвідує театр, вже бачили більшість вистав, тож, звичайно, пораджу сходити на прем'єру "Обережно! Lamour". Це вистава про любов, справжні життєві цінності. Думаю, що ця вистава буде цікавою для глядачів.

vse.rv.ua

будували табір Хмельницького, табір польського короля. Тож у фільмі буде дуже багато цікавих масштабних сцен. Цікаво було спостерігати, як вивантажують гармати, які потім стріляють. Масовки були не тисячні, але я поспостерігав за роботою оператора, як він підбирає кадр, щоб створити враження, що там дуже багато людей.

— Чи не було бажання залишити театр і цілковито присвятити себе кіно?

— Ну, що я могу сказати. Звичайно ж, у кіно більше платять. І це з основних аспектів. Окрім цього, що таке зарплата у кіно? Це гроші за виконану роботу. Все залежить від того, як ти цю роботу виконаєш. Якщо буде видно, що це не вдається, це складно, ну, не кіношний ти актор — цю справу просто треба залишити. Ось і все. І бути там, де тобі комфортно, де тобі вдається. Якщо виникне така ситуація, яка мене сама захопить... не те що я нічого не буду для цього робити, я просто буду виконувати свою роботу. Але якщо обставини складуться таким чином, що буде можливість піти далі в кіно — піду. Не тільки заради грошей. Це так само різні речі, як театр і ляльковий театр. Так само кіно повністю відрізняєть-

справа — не реагувати на це. Насправді про акторів дуже швидко забувають. Ось, я дивлюсь фільм. Думаю, який класний актор грає. Фільм закінчився — і я забув про того актора. Так і про нас (акторів Рівненського облмуздрамтеатру — авт.) швидко забувають і повертаються до свого буденного життя.

— Вистава "Суперники", яка на сцені вже більше десяти років. Над нею плакали сотні людей. І роль у цій виставі стала певною твоею візитівкою і додала багато шанувальниць. Як із цим мириться твоя дружина?

— Я не знаю, скільки у мене шанувальниць. Бо в одному місці одночасно їх ніхто не збирав. Але така популярність безперечно впливає на моє сімейне життя. Що можна сказати... Виходячи заміж за актора, треба бути готовою до різних ситуацій.

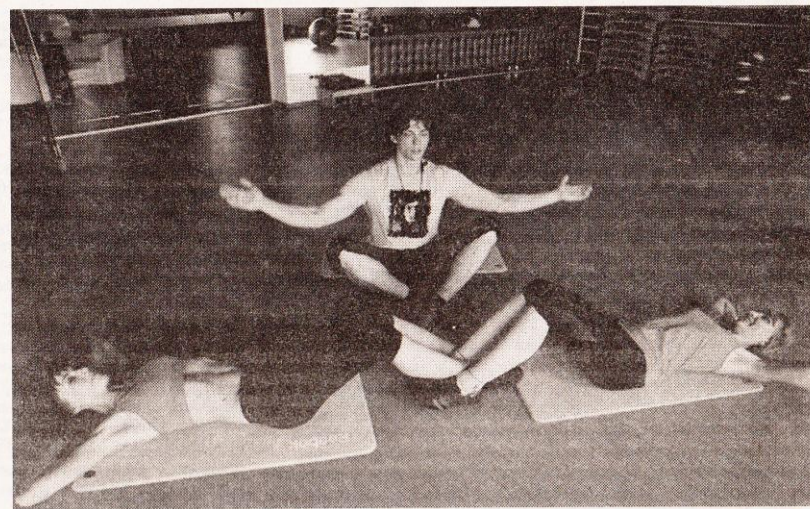
— Навіть до пікантних?

— Так. Навіть не маючи підстав, можна почати придумувати собі якісь пікантні ситуації. Що тільки про мене не говорили...

— А що саме?

— І про мою нетрадиційну сексуальну орієнтацію...

— А це правда?

Станіслав Лозовський у проекті "ОГО" "Спорт.Тайм": Спорт у стилі йога — спокій та рівновага!

фото Олександра ХІРІА